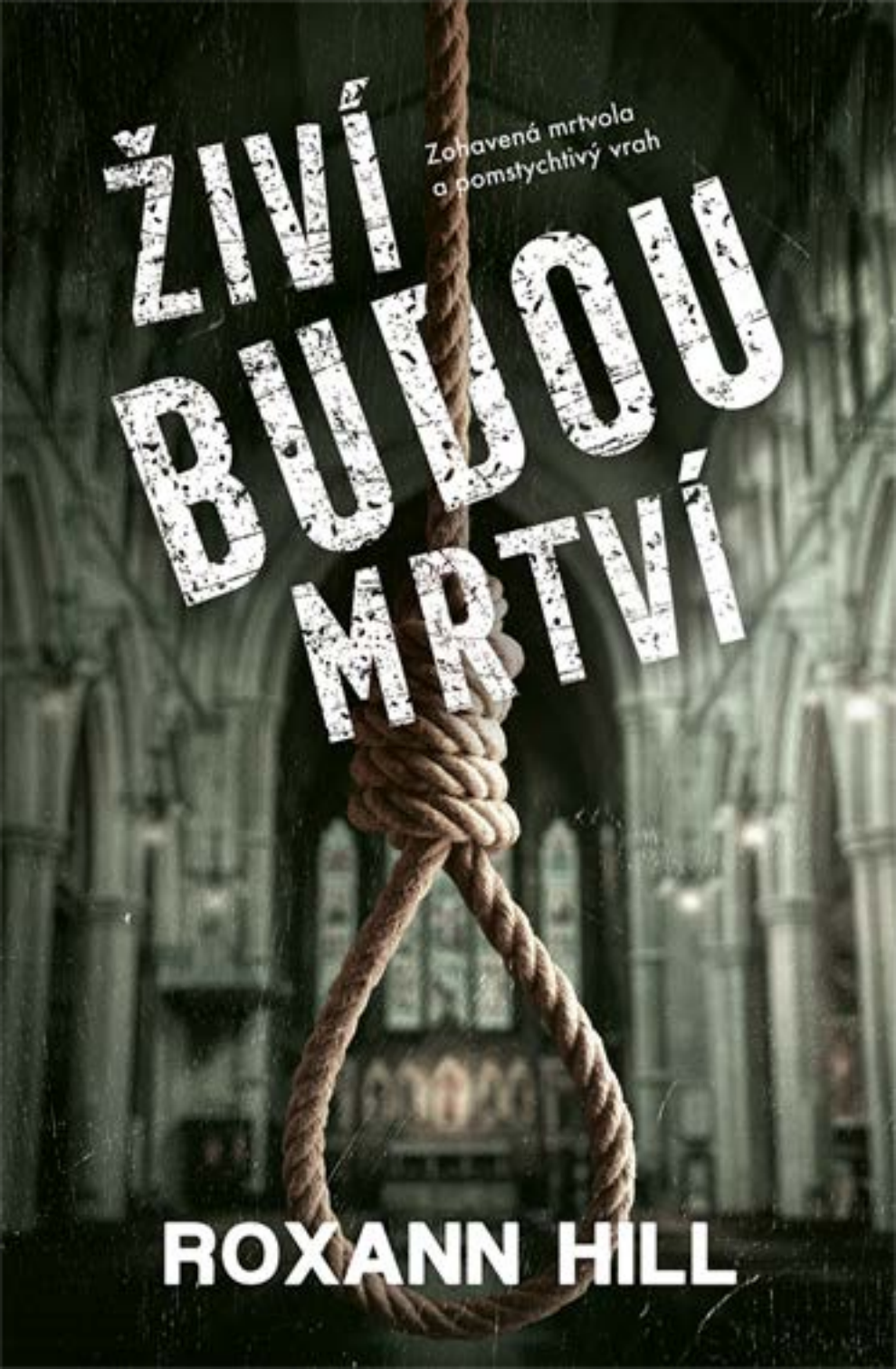

*Zohavená mrtvola
a pomstychtivý vrah*

ŽIVÍ BUDOU MRTVÍ

ROXANN HILL

Roxann Hill

ŽIVÍ BUDOU MRTVÍ

Copyright © 2017 by Roxann Hill

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Kohlíčková, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6887-5 (pdf)

Roxann Hill

ŽIVÍ BUDOU MRTVÍ

přeložila Martina Kohlíčková

VENDETA

Člověk zůstane dobrý, jen když zapomíná.

Pozdní pozůstalost II (1887–1889), Friedrich Nietzsche
překlad Věra Koubová

Předmluva

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

romány o Anně Steinbachové a Pavlu Wagnerovi jsou dějově uzavřené a můžete je bez problémů číst i nezávisle na sobě. Ovšem postavy se v průběhu kriminálních případů vyvíjejí, proto se nabízí začít od prvního svazku.

Pro ty, kteří předchozí díly nečetli, jsem připravila stručný přehled postav. Toto shrnutí najdete na konci knihy.

Přeji vám napínavé hodiny s Annou a Pavlem.

Vaše

Roxann Hill

Den první

1.

Starý klíč zastrčila do otvoru a energicky s ním otočila. Zámek se s hlasitým cvaknutím odemkl. Stiskla těžkou kliku, zabrala za mohutné dubové dveře a vstoupila dovnitř.

Uvítala ji tma. Ve vzduchu cítila zatuchlou směs čerstvého vápna a slabého závanu kadidla.

Ostuda, pomyslela si. Co si ve svých jedenaosmdesáti letech pamatovala, byl kostel vždy přístupný veřejnosti. Vždycky. A teď? Zamčeno. Přitom byl ten dům Boží teprve v minulém roce s obrovským úsilím zrekonstruován. Zdi byly zbaveny vlhkosti, lavice opraveny. Udělala se nová střecha a zrestaurovaly staré fresky.

Vypadalo to nádherně.

Ale k čemu to bylo? K ničemu. Ba naopak, za pár měsíců se začala omítka a štuk ze stropu odlupovat a část

té překrásné malby o průměru snad pěti metrů se s rachotem zřítila k zemi.

No, vlastně nevěděla přesně, jestli opravdu s rachotem, protože tehdy u toho nebyla. Nebyl tam nikdo. Naštěstí. Jinak by lidé bezpochyby přišli o život.

Tomu zabránil milosrdný Bůh.

Stalo se to před více než dvěma měsíci. Od té doby se nekonaly žádné mše ani bohoslužby. Dovnitř směli jen znalci, právníci a lidé ze stavební firmy. A jak se tvářili důležitě! Ale jí to bylo jedno, ona si vstup do kostela zakázat nenechala.

Každý týden přinášela svaté Matce Boží čerstvé květiny. Varování těch nafoukanců a chytrolínů ji nezajímala. Jí na hlavu nic nepadne. O to se už Panna Marie postará.

Hodiny na věži sedmkrát odbily. Venku svítalo. Byl typický listopadový den, sychravý a pošmourný. Ale ona nepotřebovala světlo, znala to tu dobře. Každou lavici, každý sloup, křtitelnicu i zpovědnice – to vše jí bylo důvěrně známé. S naprostou jistotou kráčela směrem k oltáři, který před sebou viděla jen matně.

Na hlavu jí dopadla velká kapka vody. Zastavila se. Samozřejmě. Včera byla průtrž mračen a nová hezká střecha, která se na slunci tak leskla, byla už zase děravá.

Zfušovaná práce. Takový šlendrián. Střechou zatékalo. Kvůli tomu se před dvěma měsíci narušila freska na stropě a pak spadla. Předtím vydržela stovky let. Skálopevně. Než přišli ti lumpové, kteří nevěřili v Boha, ale zato v peníze. Nechali si za to pořádně zaplatit. Farář jí v důvěrné chvílce částku prozradil. Z té výše se jí zatočila hlava.

Rozzlobeně dupla nohou. Okolo se rozstříkla voda. Stála v kaluži.

„No tohle,“ řekla nahlas.

Zasáhla ji další kapka. Tentokrát do čela.

Setřela ji.

„To se panu faráři líbit nebude,“ zamumlala a šla rovnou k vypínači. „Uvidíme, jak je to zlé.“

S cvaknutím se všechna světla rozsvítila. Zamrkala, aby si oči přivykla.

Podívala se na ruku, kterou si otřela vodu z čela. Prsty měla rudé a její boty a nohavice byly poseté červenými skvrnami.

„No tohle,“ zopakovala a zamračeně se dívala na kaluž, do které šlápla. Jenže to, co viděla, rozhodně nebyla voda. Vypadalo to jako barva. Červená. Někdo musel převrhnout kbelík.

Zaklonila hlavu a zadívala se na vysoké lešení, z něhož měl být strop opravován. Ve vzduchu visel muž. Ruce měl svázané za zády a hlavu nakloněnou ke straně. Byl naprosto nehybný, jen se zlehka pohupoval ze strany na stranu. Od jeho krku vedl nahoru provaz k jedné z ocelových tyčí.

A všimla si ještě něčeho – už neměl obličej. Tam, kde kdysi býval, zůstal jen tmavý stín.

Uslyšela, jak na zem dopadla další kapka.

Nebyla to barva.

Ale krev.

Upustila květiny, zakryla si rukama oči a vykřikla.

2.

Z ocelově šedého nebe přšelo. Bylo mokro a zima.

Pavel rozevřel deštník. Přešel na mou stranu auta a držel ho nad námi oběma. Moc to nepomáhalo, protože kvůli silnému větru nás déšť bičoval do obličeje z boku. Ale lepší než nic.

Zamkla jsem auto a společně jsme zamířili ke starému kostelu. Z tmavě modrého BMW se vysoukal vysoký muž. Automatický deštník se s cvaknutím rozevřel. Poté Ralf zvedl levou ruku na pozdrav a mezi kalužemi hledal cestu k nám.

„To je ale počasí, že by psa nevyhnal,“ poznamenal, když k nám dorazil.

„Taky tě rádi vidíme,“ řekla jsem.

„Radost vás hned přejde,“ odvětil. Zatímco jsme si potřásali rukama, pokračoval: „Nemám moc času. Musím k patologovi.“

„Tak rychle, ať to máme za sebou,“ navrhl Pavel.

Ralf sáhl do kabátu, vytáhl mohutný starý klíč a odemkl jím dveře kostela. Vstoupili jsme dovnitř.

„Počkejte,“ požádal nás. Znovu sáhl do kapsy, tentokrát na druhé straně, a podal nám návleky na boty a latexové rukavice. „Technici tu sice už byli, ale může se stát, že se sem budou muset ještě vrátit.“

Nandali jsme si návleky a natáhli rukavice.

„Ještě moment,“ řekl, „rozsvítím.“ Došel k jednomu ze sloupů, stiskl vypínač a rázem se rozzářily desítky lamp.

Ocitli jsme se v bohatě zdobeném, starém kostele ve stylu baroka nebo rokoka. Všude byly vyřezávané postavy svatých a nástěnné malby, dokonce i na stropě. Tam ovšem velký kus chyběl a přímo pod tím místem bylo postaveno vysoké lešení.

Ralf se vydal směrem k oltáři. „Dávejte pozor, kam šlapete,“ řekl přes rameno. „Vyhněte se našim značkám.“

Zastavil se pod kovovým lešením a otočil se k nám. „Tady visela mrtvola.“ Ukázal nahoru.

Vzhledla jsem a uviděla kladkostroj, jehož lana sahala až k zemi.

„Mrtvého jsme pouze sundali.“ Zhluboka se nadechl. „Objevila ho stará paní, která se tady už desítky let stará o květinovou výzdobu. Do kostela přišla dnes ráno, i když je budova pro veřejnost uzavřená.“

„Z bezpečnostních důvodů to je nutné opatření,“ řekl Pavel. „Strop se rozpadá.“

„To nelze přehlédnout,“ poznamenal Ralf sarkasticky. „Takže,“ pokračoval, „stará paní odemkne dveře...“

„Kostel byl zamčený?“ ujistňovala jsem se.

Ralf přikývl. „Přesně tak.“

„A ona má vlastní klíč?“ Tentokrát jsem tázavě pohlédla na Pavla.

Ten lhotejně pokrčil rameny. „Často to tak děláme. Usnadňuje to kostelníkovi práci.“

Ralf se podíval na hodinky. „Musím běžet. Mrtvého jsme dokázali poměrně rychle identifikovat. Jedná se o Horsta Sāmanna, advokáta, specialistu na stavební právo.“

„A právě proto nás prelát Ott tím případem pověřil,“ řekl Pavel.

Ralf zpozorněl. „Jak to? Myslel jsem, že jste tady, protože oběť visela v kostele.“

„To taky,“ řekl Pavel. „Ale zesnulý pracoval i pro preláta Otta.“

„Opravdu?“

„Někdo za to přece musí zaplatit, když se těsně po rekonstrukci zřítí půlka stropu,“ poznamenala jsem suše.

Kromě mě to nikomu jinému vtipné nepřišlo.

„Asi ti nemusím říkat, že probíhá soudní spor,“ řekl Pavel Ralfovi. „Budova je památkově chráněná. Škoda je obrovská. Pan Sāmanna zastupoval církev proti stavební firmě, která práci očividně odflákla.“

„Zajímavá informace,“ zamyslel se Ralf nahlas. „To na celou situaci vrhá jiné světlo,“ řekl a odmlčel se. „Ale to probereme později. Zpět k tomu, co se tu stalo: Stará paní vejde dovnitř, nerozsvítí, protože chce šetřit elektřinu a zná to tu nazpaměť. Z nějakého důvodu jde hlavní uličkou...“

„Asi chtěla vyměnit květiny u mariánského oltáře vpředu vlevo,“ nadhodil Pavel.

„Zřejmě,“ řekl Ralf. „Zmiňovala se o Marii. Každopádně jí něco kape na hlavu, a ještě šlápne do louže.“

Samozřejmě si myslí, že sem zase zatéká. Rozsvítí, aby zjistila, jaká je škoda... Zbytek si dokážete představit.“

„Své zážitky podrobně vylíčila faráři a ten zase panu Ottovi,“ řekl Pavel a vzdychl. „Muselo to pro ni být hrozné.“

Ralf se nadechl k odpovědi, ale zarazil se a nakonec řekl: „To máš pravdu. Někdy si ani neuvědomuju, jak jsem z té práce otupělý a cynický.“ Ukázal na lešení. „Mrtvý visel ve výšce asi dvou metrů – okolo krku měl jednoduchou smyčku a ruce svázané za zády. Pachatel k jeho vytažení použil kladkostroj.“

„Takže nedošlo ke zlomení vazy, ale byl uškrcen a udusil se?“ divila jsem se.

„Pravděpodobně,“ potvrdil Ralf. „Zřejmě zemřel pomalu a bolestivě.“

„Proč *pravděpodobně*?“

„Než byl oběšen, pachatel ho extrémně brutálně zbil. Je možné, že ho ubil k smrti. S jistotou to budu vědět, až si promluvím s patologem.“

„Co myslíš tím *brutálně*?“ zeptal se Pavel tiše.

„Kdyby u sebe neměl doklady a jeho auto nestálo před vchodem, na první pohled bychom ho nepoznali.“

Po jeho slovech zavládlo ticho.

„Čím ho bil?“ chtěla jsem vědět.

Ralf ukázal na stavební materiál u lešení. „Támhle leželo páčidlo od krve. Technici ho odnesli. Tím na něj zřejmě zaútočil.“

„Kam ho bil?“ zeptal se Pavel opatrně.

„Hlavně do obličeje, ale také do podbřišku.“

„Uf,“ vydechla jsem. „To je drsné.“

„To je,“ potvrdil Ralf. „Nebyl to pěkný pohled. Našli jsme několik zubů – podle značek vidíte, jak daleko

některé doletěly..." Ralf si odkašlal a znovu se podíval na hodinky.

„Už musíš jít,“ odhadla jsem.

Ralf přikývl.

„Můžeme tu ještě chvíli zůstat a porozhlédnout se?“

Ralf znovu přikývl. „Ano. Ale jak jsem říkal, dávejte pozor, kam šlapete.“ Podal Pavlovi velký černý klíč. „Až tu budete hotovi, odevzdejte ho na faře za rohem. Kriminalisté mají vlastní. Musím jít.“

3.

Když Ralf odešel, Pavel si klekl do jedné z lavic, sklonil hlavu a sepjal ruce. Modlil se – pravděpodobně za zeznulého, možná i za pachatele. Nebo za oba.

Nechala jsem ho rozjímat a šla se trochu porozhlédnout. Navzdory chybějící části byla poškozená stropní freska působivá. Několik mužů v dlouhých kutnách hledělo na anděly, kteří mezi nimi poletovali. Obraz byl zdobený štukem a barevnými ornamenty. A byl pozlacený, jako všechno tady. V zadní nise stála křtitelnice z masivního mramoru a nad ní se tyčila socha přísně vypadajícího světce. Dál jsem viděla dvě zpovědnice, malý mariánský oltář, hlavní oltář, kazatelnu...

Poté, co jsem si prošla celý interiér kostela, bylo načas začít se věnovat zločinu. Pozorně jsem si prohlédla všechny stopy, které Ralfovi kolegové označili. Ostře to

kontrastovalo s láskyplnou atmosférou uvnitř Božího chrámu. Svědčilo to o násilí, hněvu a utrpení.

„Tak co?“ uslyšela jsem za sebou Pavlův hlas. „Dokážeš si dát dohromady, co se tu stalo?“

Otočila jsem se k němu. Už neklečel. Mezitím se posadil.

„Docela ano,“ řekla jsem. Když mlčel, pokračovala jsem: „Pachatel na toho právníka pravděpodobně zaútočil hned u vchodu a pak ho sem dovlekl.“ Ukázala jsem ke dveřím. „Kameny jsou zaprášené ze stavby. Tady je jasně vidět stopa, jak ho táhl. Pak ho svázal a nasadil mu smyčku kolem krku.“ Přešla jsem k lešení a vzala do ruky visící lano. „Konec provazu připevnil na hák kladkostroje.“

„A tím ho oběsil.“

„Bohužel ne.“ Zakroutila jsem hlavou. „Tak jednoduše to neproběhlo.“

Pavel se zamračil. „Ale ta stará paní říkala, že ho tam našla.“

„To ano, jenže ho neoběsil hned. Až později.“

„Později?“

„Mnohem později. Podívej se na lavici zblízka,“ ukázala jsem na jednu z příček. „Vidíš ty čerstvé oděrky v laku?“

Pavel natáhl krk. „Ano.“

„Tam pachatel opakovaně utahoval a povoloval lano.“

„Ale proč?“

Ukázala jsem na podlahu. „Tamhle, vedle té kaluže krve, jsou na zemi tmavé pruhy.“

„Těch už jsem si také všiml.“

„Víš, od čeho jsou?“

Pavel sklíčeně vydechl. „Ten právník bojoval o život.“

„Ano, a to zoufale. Pachatel ho stále zvedal, až stál na špičkách, a čekal, dokud neomdlí. Sämann se snažil udržet rovnováhu a tím vznikly ty pruhy – šmouhy od bot, chápeš?“

„Proč to ale pachatel dělal? Myslíš, že hledáme zvrhlíka, kterého těší mučení? Ještě k tomu v kostele?“

„Možná.“ Pokrčila jsem rameny. „Nebo chtěl od právníka získat nějakou informaci.“

„To by vysvětlovalo, proč ho bil.“

„Přesně tak. Náš pachatel postupoval velmi soustředěně a disciplinovaně. Napadení, spoutání, příprava mučení. Vše měl chladnokrevně promyšlené, ale něco se zvrto. Pachatel se rozzuřil, popadl první nářadí, které měl po ruce, a začal do Sämanna mlátit.“

„V tu chvíli už ale oběť nemohla mluvit,“ namítl Pavel. „Ralf říkal, že většina ran mířila na obličej.“

„Buď v tu dobu už pachatel měl všechny informace, které potřeboval, a už se nemusel kontrolovat, nebo si uvědomil, že z něj ty informace nedostane.“

„Jeho zuření pak bylo buď projevem hněvu, nebo frustrace.“

„Ano,“ řekla jsem. „A co přesně za tím bylo, musíme zjistit.“ Ještě jednou jsem se podívala na lešení. „Na závěr Sämanna vytáhl nahoru a konec lana pevně uvázal ke kostelní lavici. Nářadí pak zase uklidil a opustil místo činu.“

„A zamkl za sebou dveře,“ doplnil Pavel. „To znamená, že nejpozději v tu chvíli byl opět při smyslech.“

Přikývla jsem.

„Jenže kde vzal pachatel klíč?“ zamyslel se Pavel.

„Nevím, ale je to důležitá připomínka. Možná ho vzal právníkovi. To musíme ještě objasnit.“

Zůstali jsme chvíli zticha.

„Když se nad tím zamyslím,“ řekl Pavel klidně, „nevypadá to, že jednal v afektu.“

„To máš pravdu,“ potvrdila jsem. „Byla to předem plánovaná, chladnokrevná vražda.“

4.

Obešli jsme kostel a pokračovali přes dlážděné náměstí s lavičkami a osiřelými květinovými záhony. Bylo deset minut po páté a už se stmívalo. Okolí bylo zahaleno do různých odstínů šedi.

Zazvonili jsme na faře.

Otevřel nám muž menšího vzrůstu. Šedé vlasy, brýle, nenápadné oblečení. Jeho tvář působila napjatě.

„Farář Gürtler?“ zeptal se Pavel.

Muž přikývl. „A vy jste farář Wagner?“

Pavel přitakal, usmál se a ukázal na mě. „Mohu vám představit paní Steinbachovou?“

Potřásli jsme si rukama.

„Posílá vás prelát Ott, že ano?“ zeptal se farář a hned dodal: „Ale pojďte prosím dál. Tady venku je zima a nevlídno.“

Vstoupili jsme do prostorné předsíně. Po levé straně vedlo masivní dřevěné ošlapané schodiště do horního patra.

Pan Gürtler se obrátil vpravo. Následovali jsme ho do jeho kanceláře, která byla zařízena směsicí starého, částečně starožitného nábytku. Před námi byly různé dřevěné židle, jež k sobě nepasovaly, a monstrózní černý psací stůl s výraznými známkami opotřebení. V rohu stála šatní skříň, vedle ní visela police s několika zarámovanými fotografiemi. Nechyběl ani obligátní kříž na zdi.

Přes nesourodé vybavení působila místnost útulně a přívětivě.

S Pavlem jsme se usadili na dvou židlích, které pod naší vahou tiše zavržaly. Farář se posadil za svůj stůl.

„Mohu vám něco nabídnout?“ zeptal se. „Kávu, čaj nebo vodu?“ Chystal se znovu vstát.

„Ne, děkujeme. Nedělejte si starosti,“ zadržel ho Pavel.

Farář si promnul oči. „Byli jste se tam podívat?“ Neurčitě máchl rukou směrem ke kostelu.

„Komisař Lambrecht nám to tam ukázal. Poté jsme se ještě sami trochu porozhlédli,“ potvrdil Pavel. „Tady je váš klíč.“ Položil ho na stůl.

Gürtler ho pozoroval, aniž by po něm sáhl. „Hrozná věc.“

„Neuvěřitelné,“ souhlasil Pavel.

„Dnes ráno, bylo krátce po sedmé, mi někdo zběsile zvonil na zvonek. Byl jsem vzhůru od šesti, a tak jsem otevřel. Přede dveřmi stála paní Holzhausenová. Vypadala vyděšeně a úplně mimo a byla zamazaná od krve.“ Zhluboka se nadechl. „Nejprve jsem si myslel, že upadla a zranila se.“

„Ale to se nestalo,“ podotkla jsem.

Podíval se na mě. „Ne. Koktala, že v kostele našla mrtvolu... oběšeného muže a že je to jeho krev.“

„Co jste udělal pak?“

„Byla v šoku, je už přece jen stará. Zavedl jsem ji sem do kanceláře.“ Ukázal na mě. „Tady, posadil jsem ji na tu židli, na které právě sedíte vy. Pak jsem se tam běžel podívat. A našel jsem pana Sāmanna. Visel na lešení...“ Dvakrát si odkašlal. „Visel na lešení a byl mrtvý.“

„Hned jste ho poznal?“

„To ne, jeho obličej byl...“ Sklopil zrak. Pak se narovnal a znovu vzhlédl. „Ale včera večer jsem s ním mluvil a jeho auto stálo ještě před kostelem. Navíc měl ten mrtvý na sobě stejný kabát.“

„O čem jste mluvili?“ skočil mu do řeči Pavel.

„Myslíte včera večer?“

Pavel přikývl.

„No, kostel je už dva měsíce uzavřen. Bohoslužby musím sloužit zde ve společenské místnosti a ta je příliš malá. Je to provizorní řešení. Pan Sāmman včera přivedl pana Salzera, svého projektanta. A tak jsem je oba důrazně žádal, aby rychle našli způsob, jak opravit škody, které stavební firma napáchala. Takhle to rozhodně nemůže zůstat. Věřící potřebují svůj kostel. A já také.“

„Jak dlouho schůzka trvala?“ ptal se Pavel dál.

„Sešli jsme se v pět. Půl hodiny, možná pětadvacet minut. Ukázal jsem pánům také nové trhliny, které se objevily teprve nedávno. Kvůli tomu jsme dokonce vlezli na lešení.“

Pavel chápavě přikývl. „Na čem jste se domluvili?“

„Pan Sāmman mi slíbil, že se o vše postará. A pan Salzer mi vysvětlil různá provizorní stavební opatření, která by se mohla za přijatelných nákladů provést, aby se

kostel mohl rychle znovu otevřít. Soudní řízení, jemuž se zřejmě nevyhneme, bude trvat dlouho.“

„A pak?“ zeptala jsem se.

Gürtler se tvářil nechápavě. „Jak to myslíte?“

„Po schůzce,“ upřesnila jsem. „Všichni jste odešli?“

„Pan Salzer hned odjel. Spěchal. Já sám jsem se vrátil na faru, protože jsem se ještě musel připravit na jeden pohřeb.“

„A pan Sämamm?“

„Tomu někdo zavolal, zrovna když jsme se loučili. Začal telefonovat.“

„Kde hovor probíhal?“ zjišťoval Pavel.

„V kostele.“

„Zůstal tam sám?“

Farář přehnaně příkyvoval. „Ano. Měl vlastní klíč.“

„Proč měl vlastní klíč?“

„Požádal o něj. Říkal, že to tam možná bude muset kontrolovat častěji.“ Gürtler mírně pokrčil rameny. „Nejsem tu pořád a moje sekretářka pracuje jen dopoledne. Nemusel se tak na nás ohlížet.“

„Vrátím se ještě k dnešnímu ránu,“ řekla jsem. „Co jste udělal poté, když jste našel mrtvého?“

„Okamžitě jsem zavolal policii a postaral se o ubohou paní Holzhausenovou. Uvařil jsem jí čaj. Zatímco jsme čekali na policisty, zavolal jsem panu Ottovi a vše mu sdělil. Když se prelát dozvěděl, že mrtvým je s největší pravděpodobností náš právník pan Sämamm, řekl, že pošle pro vás dva, abyste mi pomohli – kvůli vyšetřování... A upřímně řečeno, jsem za to velmi vděčný.“

Pavel se na něj usmál. „Moje kolegyně, paní Steinbachová, je soukromá vyšetřovatelka. Už několikrát pro pana Otta pracovala.“

„Opravdu?“ Gürtler si mě se zájmem prohlížel.

„V takovýchto případech, které se týkají církve, můžeme s panem Wagnerem policii poskytnout důležité informace, které snad přispějí k objasnění,“ vysvětlila jsem.

„Myslíte, že pachatele najdete?“

Podívala jsem se mu zpříma do očí. „Uděláme vše, co bude v našich silách.“

5.

Bylo půl sedmé večer a prelát Ott stále seděl ve své kanceláři. Nevypadal, že by se chystal domů. Naopak. Zdálo se, že je zcela ponořen do práce.

Když jsme vstoupili, zvedl oči. „Paní Steinbachová a pane Wagnere, rád vás vidím.“ Opřel se o stůl a ztěžka se zvedl. „To věčné sezení mě zničí. Pokud nemáte nic proti, přesuneme se do zasedací místnosti. Uvítám alespoň změnu prostředí.“

Přešli jsme do vedlejší místnosti a posadili se. Ott na nás chvíli mlčky hleděl. Pak řekl: „Nemusím vám asi vysvětlovat, že teď opravdu nepotřebuji, aby někdo umíral v kostele. Publicita, která s tím souvisí, bude jakákoli, jen ne pozitivní. Čím rychleji se to vyřeší, tím dříve to zmizí z povědomí veřejnosti. Proto jsem velmi rád, že vás tu mám. Jak se někdo může oběsit v domě Božím...“

„To nebyla sebevražda,“ namítl Pavel tiše.

„Ne?“ Ott vypadal znepokojeně. „Jste si jistý?“

„Podle mého názoru jde o vraždu,“ řekla jsem. „A taky o mučení.“

Prelát v obličeji zbledl. „Kdo vyšetřuje případ ze strany policie? Někdo, koho známe?“

Pavel přikývl. „Pan Lambrecht. Jsme s ním už v kontaktu. Zapojuje nás, jak jen to jde.“

„Alespoň že tak.“ Prelát zavřel oči a přešel si rukou po čele. Když se na nás znovu podíval, řekl: „Určitě chcete vědět, v jakém vztahu jsem byl s advokátem Sämannem.“

Tentokrát jsem přikývla já.

„Soukromě jsme se neznali, ale v minulosti jsem ho několikrát najal v záležitostech týkajících se stavebního práva. Jednou nebyla včas dokončena stavba školky, jiný úřady nechtěly povolit rozšíření domova pro seniory... Vše v tomto duchu. On je, tedy spíš byl považován za kapacitu ve svém oboru. Byl velmi kompetentní. Všechny věci vyřešil profesionálně a k mé naprosté spokojenosti.“

„Víte o něm něco osobního?“ zeptala jsem se.

„Jestli mu někdo usiloval o život? Myslíte něco takového?“ Zavrtěl hlavou. „Bohužel vás musím zklamat.“

„A co ten současný případ? Ta stavební firma, která se snaží zbavit odpovědnosti za zničené fresky v kostele?“ zeptal se Pavel.

Ott si povzdechl. „To je skutečně velmi nepříjemné a frustrující. Když opravovali střechu, nezakryli ji plachtou. Jak pršelo, dovnitř nateklo a voda narušila omítku, která nakonec začala opadávat. Mezitím firma vyhlásila bankrot a její právní zástupci jakoukoli odpovědnost odmítají.“ Zatvářil se kysele, jako by kousl do citronu. „Celá stavba spadá pod památkovou ochranu, fresky

pocházejí ze sedmnáctého století. Restaurování bude složité a nákladné. Počítám s vyšší šesticifernou částkou.“

„Bylo poškození stropu kostela prvopočátkem jejich bankrotu?“ ptala jsem se dál.

Prelát s odpovědí váhal. „Zvažujete, jestli by se někdo ze stavební firmy, jehož existence je ohrožena, mohl chtít panu Sämannovi pomstít?“

„Možné by to bylo.“

„Ano, ale ani tady vám bohužel nepomohu. Církevní správa vypsalala zakázku na renovaci a vyhrála nejnížší cenová nabídka – výběr proběhl naprosto transparentně. Zpočátku vše běželo hladce, časový harmonogram byl dodržen. Ale pak se stalo to s tím stropem.“ Odmlčel se. „Má pan Lambrecht už nějaké podrobnější informace?“

„Před chvílí odešel, spěchal, musel k patologovi. Setkáme se s ním později.“

„U profesora?“ Ott se srdečně usmál, ale byla na něm znát únava.

„Ano,“ řekl Pavel. „Nechcete jít s námi? Všichni by měli radost.“

Přes Ottovu tvář přelétl stín upřímné lítosti. „Nic bych si nepřál víc, ale ani při nejlepší vůli se odsud před desátou nedostanu.“

„Neměl byste to přehánět,“ varovala jsem ho. „Když zkolabujete, nepomůžete nikomu – a sobě už vůbec ne.“

„To je pravda.“ Ott bezmocně pokrčil rameny. „Ale co můžu dělat?“ Na chvíli se odmlčel. „Potřebujete ode mě ještě nějakou informaci?“

Pavel si odkašlal. „Kdybyste měl v následujících dnech trochu času, rád bych vás požádal o osobní rozhovor.“

„Osobní?“ Ott se opřel a střídavě hleděl na Pavla a na mě.

„Ano,“ potvrdil Pavel.

„Hm,“ zamyslel se prelát. „Rozumím. Myslím, že na to budeme potřebovat trochu víc klidu. Pokud nemáte nic proti, navrhuji, abychom to o pár dní odložili. Kalendář mám teď nabitý k prasknutí.“

Pavel sraštil čelo. Podle jeho výrazu se zdálo, že chce něco namítnout.

„To je v pořádku, že, Pavle?“ předběhla jsem ho.

„Jistě,“ řekl po krátkém zaváhání. „Samozřejmě.“

„Děkuji za pochopení.“ Ott vstal a podal nám ruku. „Omlouvám se, ale musím se vrátit ke své práci. Budete mě informovat o vyšetřování?“

Pavel mu rukou potřásl. „Jako vždy.“

Prelát se vrátil do své kanceláře a my jsme s Pavlem zamířili prázdnou chodbou ke schodišti.

„Víš,“ začal Pavel, když jsme sešli několik schodů, „už delší dobu se s ním snažím promluvit o mém odchodu z kněžské služby.“

Usmála jsem se. „A on vždycky najde důvod, proč schůzku odložit.“

„Ano. Ale jednoho dne...“

„Jistě,“ souhlasila jsem. „Jenže dneska vypadal náš stařík strašně vystresovaně. To by nebylo ideální rozpoložení pro tak důležitý rozhovor.“

„Opravdu se to neprotahuje kvůli mně,“ ujistil mě Pavel.

„To já vím. Ale pár dní sem nebo tam, na tom opravdu nesejde.“

6.

Satoria, Lorenza a Ralfa jsme našli v knihovně u krbu, kam poctivě přikládali a který příjemně vytápěl celý prostor.

Lorenzo nám s Pavlem podal pití. Natáhla jsem si zmrzlé nohy směrem k plamenům a usrkávala whisky. Při tom jsem hladila Prince, který se záhadným způsobem vetřel vedle mě na pohovku. Ležel tam stočený do klubíčka a předstíral spánek. Přisunula jsem se k němu o něco blíž, byl lepší než jakékoli topení.

„Když jsme teď všichni pohromadě,“ začal Ralf, „rád bych vás informoval o průběhu vyšetřování.“

„Tak do toho!“ Pozvedla jsem sklenici na znamení, aby pokračoval.

Pohoršeně se zamračil. „Příčina smrti je jasná: Sämann, ten právník, byl oběšen. Udusil se. Předtím byl nejméně hodinu opakovaně škrcen, pokaždé až na hranici

bezvědomí. Pachatel k tomu použil lano, na kterém ho pak oběsil. Mezi škrcením a oběšením byl právník ještě brutálně zbit – v obličejí a v oblasti genitálií –, a sice páčidlem, které tam pachatel našel a také ho tam zanechal.“

„Normálně ho mučil,“ vyhrkl Lorenzo.

„Možná máme co do činění se sadistou,“ potvrdil Ralf.

Satorius zavrtěl hlavou ze strany na stranu.

„Nepřijde ti?“ zeptala jsem se ho.

„Nemyslím si, že pachatel je sadista. Spíš měl k mučení pádný důvod. Dusit někoho až téměř k bezvědomí, pak chvíli čekat a začít znovu – to je osvědčená, efektivní, i když krutá metoda výsledku.“

Nevědomky jsem si Satoria začala prohlížet pozorněji. Věděl přesně, o čem mluví. Pravděpodobně dokonce z vlastní zkušenosti.

„To, co se pachatel dozvěděl nebo případně nedozvěděl,“ pokračoval klidně, „ho rozzuřilo natolik, že na právníka zaútočil.“

„Když jsem viděl tělo,“ řekl Ralf, „napadlo mě jako první, že se někdo snažil, aby se oběť nedala identifikovat. Ten muž už obličej vlastně neměl, zbylo jen...“ Odkašlal si. „Prostě už nebyl k poznání. Ale pak jsme v jeho kapsách našli peněženku, občanku a řidičák. Venku parkovalo jeho auto. Předpokládám proto, že pachatel během toho nad sebou ztratil kontrolu a vybuchl vzteky.“

Satorius zvedl prst. „Ale jen na chvíli. Pak se zase ovládl a uskutečnil svůj původní plán – oběsit právníka.“

Lorenzo se zaujatě naklonil dopředu. „Myslíš, že oběsit toho právníka bylo jeho úmyslem od samého začátku?“

„Jistě.“ Satorius přikývl. „Proč by ho jinak přestal mlátit? Kdyby ho bil ještě chvíli, určitě by zemřel. To by bylo celkově jednodušší než se ještě namáhat s oběšením.“

Musel ho vytáhnout nahoru a zajistit. Ne, můj drahý. Oběšení bylo pro pachatele důležité.“

„To mě nenapadlo,“ řekl Ralf zamyšleně. „Ale dává to smysl. Přesto teď nechám svůj tým hledat možné souvislosti se staršími zločiny. Abychom něco nepřehlédli a nejednalo se náhodou o devianta, který něco podobného spáchal už dříve.“

„Už jste prohlédli všechny věci, které měl mrtvý u sebe?“ zeptala jsem se. „Byl mezi nimi ten klíč?“

„Myslíš od kostela?“ opáčil Ralf.

„Ano, ten.“

„Ne. Žádný klíč jsme nenašli.“

„Co to s tím má společného?“ chtěl vědět Lorenzo.

„Farář svěřil právníkovi klíč, aby mohl kdykoli do kostela, který byl jinak z bezpečnostních důvodů zamčený,“ vysvětlil Pavel. „Teď je klíč pryč, ale když bylo tělo nalezeno, byly dveře zamčené.“

Lorenzo si pohrával se svou sklenicí. „To znamená, že vrah svou oběť svázal, mučil, zbil a oběsil. Někdy mezi tím mu prohledal kapsy, nechal mu tam doklady a vzal klíč od kostela, aby... aby zamkl? To snad ne.“ Nevěřicně se rozhlédl po místnosti.

„Pachatel za sebou zamkl záměrně. Pro něj tím byla ta věc uzavřena,“ vysvětlil Satorius.

„Možná chtěl jen zabránit tomu, aby bylo tělo rychle nalezeno. Třeba předpokládal, že to bude trvat déle, když bude kostel zamčený,“ navrhl Ralf.

„To je taky možné,“ souhlasila jsem.

Ralf dopil svou sklenku, postavil ji na stůl a vstal. „Půjdu domů. Ilka na mě čeká.“

„Jídlo je ale téměř hotové,“ řekl Lorenzo. „Jestli chceš...“

Ralf se usmál. „Jsem u vás moc rád a vaříš skvěle. Ale s prominutím, se svou ženou jsem ještě raději. I když vařit neumí vůbec.“

„Samozřejmě že má před námi přednost!“ zasmál se Satorius a my se přidali.

„Než zmizíš, jak budeme pokračovat?“ zeptala jsem se.

Ralf, který už byl otočený k odchodu, se na mě obrátil. „Zítra chci nejprve mluvit s tím znalcem, který se účastnil rozhovoru mezi farářem a právníkem v kostele.“

„A kde? V Sämannově kanceláři?“ zeptal se Pavel.

„Ano, v jedenáct,“ potvrdil Ralf. „Půjďte se mnou?“

Pavel se zatvářil lítostivě. „Zítra dopoledne musím bezodkladně do vily.“

„Půjdu s Ralfem sama a dám ti potom vědět,“ řekla jsem.

„Dobře,“ přikývl Ralf. „Potom mám v plánu ještě služební cestu kvůli kompetencím.“

„Kvůli jakým kompetencím?“ Nechápala jsem, na co naráží.

„Sämann tady nebydlel. Pouze zde pracoval. Žil v Neustadtu. Musím se spojit s kolegy z kriminálky, pod které spadá jeho bydliště, a dohodnout se s nimi.“

„U toho bych rád byl,“ řekl Pavel. „Do dvanácti budu ve vile hotový.“

Ralf zavrtěl hlavou. „Proč centrum pro lidi, kteří vystoupili z nějaké sekty, nazýváte vila, to asi nikdy nepochopím.“ Odmlčel se. „Anna nebo já tě po cestě vyzvedneme.“

Den druhý

7.

Podívala jsem se na hodinky. Bylo deset minut po jedenácté. Projektant si dával načas. Běžná taktika, jak dát najevo svou důležitost. A naprosto průhledná.

Ralf, který seděl vedle mě v elegantní zasedací místnosti advokátní kanceláře, tyto hry také dobře znal. Pohodlně se opřel, nohy natáhl před sebe a s netečným klidem čekal.

Dveře se otevřely a dovnitř se vřítíl šlachovitý muž v džínách, svetru a saku. Měl krátké vlasy a sebevědomé držení těla.

Podal nám ruku. „Salzer. Dobrý den.“

Za své zpoždění se samozřejmě ani náznakem neobtěžoval omluvit.

Ralf se posadil zpříma a oba nás představil, zatímco Salzer se usadil naproti nám.

Projektant se nezdržoval se zdvořilostními frázemi. „Celá kancelář je úplně otřesená. Farář Gürtler mi do telefonu sdělil, že Horst, tedy pan Sämanna, byl zbit a oběšen. Je to pravda?“

„Ano.“ Ralf přikývl. „Nemůžu vám říct žádné další podrobnosti, ale je to víceméně tak.“

„To je hrozné. Naprosto strašné.“ Jeho výraz vůbec neodpovídal tomu, co říkal. Měla jsem dojem, že je mu přinejlepším úplně jedno, co se právníkovi stalo.

„Takže?“ dodal. „Už jste dopadli pachatele?“

„Pana Sämanna našli teprve včera,“ řekl Ralf záměrně klidně.

Salzer zvedl obočí. „Tolik bláznů tam venku určitě neběhá a nevraždí. Pachatel musí být duševně nemocný. Měli byste ho mít hned, ne?“

Arogantní idiot, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem řekla: „Vyšetřování se rozběhlo na plné obrátky.“

„No,“ zareagoval povýšeně. „Všichni tady v kanceláři se nemůžeme dočkat, až toho vraha chytíte.“

Ralf si odkašlal. „Všiml jste si včera večer při návštěvě kostela něčeho podezřelého?“

„Čeho bych si měl všimnout?“ Obočí zvedl ještě výš.

„Začněme třeba tou schůzkou,“ ujala jsem se slova. „Jak probíhala?“

Salzerovi chvíli trvalo, než odpověděl: „Normálně.“

„Váháte?“

Na tváři mu naskočil ruměnek. „Abych byl upřímný, otec Gürtler byl nepříjemný a netrpělivý. Opakovaně žádal pana Sämanna, aby konečně něco udělal, aby se kostel mohl co nejdříve znovu otevřít. Obviňoval Horsta z toho, že bude svádět jen nekonečné slovní bitvy na papíře s firemními právníky, které stojí spoustu peněz,

ale k ničemu nevedou... a podobně.“ Pohrdavě odfrkl:
„Totální nesmysl.“

„Vážně?“ zeptal se Ralf. „Nesmysl?“

„Jasně,“ potvrdil Salzer důrazně. „Chce to čas. Jakmile je strop poškozen a hrozí jeho zřícení, nemůžete budovu otevřít pro veřejnost. Představte si, že to odsouhlasím, a pak se něco stane... to prostě nejde.“

„Ničeho jiného jste si nevšiml?“ zeptala jsem se.

„Ne,“ odpověděl tentokrát bez prodlení.

„Když schůzka skončila,“ ujal se slova Ralf, „všichni jste budovu opustili?“

„Kromě Horsta. Zůstal uvnitř, aby si zavolal.“

„Víte s kým?“

„Ne.“

„A venku? Nevšiml jste si něčeho tam? Nějaké osoby nebo podezřelého vozidla?“

„Ne. Ničeho.“ Neurčitě máchl rukou. „Ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Spěchal jsem.“

„Spěchal jste?“ zopakovala jsem. „Kam jste měl namířeno?“

Pohled, který mi věnoval, nebyl příjemný. „Domů.“

Tím mě neohromil. „Jel jste ze schůzky rovnou domů a pak?“

„Pak jsem byl doma. Až do dnešního rána.“

„Může to někdo dosvědčit?“ zeptal se Ralf.

„Ne.“

„Tak proč jste takspěchal?“ zeptala jsem se.

Střelil po mně očima. „To je přece moje věc! O co vám jde?“

„O nic.“ Ralf smířlivě zvedl ruku. „Jen potřebujeme co nejkomplexnější obraz toho, co se stalo. A vaše úsečné odpovědi nám to zrovna neusnadňují.“

„Na to mám jiný názor,“ odpověděl Salzer. „Co se mě týče, tak máte informace kompletní.“

„Zpátky ke kanceláři,“ změnila jsem téma. „Zdá se, že je dost velká. Kdo tady pracuje?“

Salzer se viditelně uvolnil. „Je to uskupení různých právníků, daňových poradců a dvou projektantů – znalců v oboru stavebnictví.“

„A pan Sämmann?“

„Jeden ze zakládajících společníků. On a já jsme měli na starosti stavební právo.“

„Jen vy dva?“ zeptal se Ralf. „Nebo jsou tu ještě další kolegové, kteří se na to specializují?“

„Ne.“ Zase strohá odpověď. „Každý tady má svou specializaci. Málokdy se stává, že bychom pracovali napříč všemi obory.“

„Rozumím tomu správně, že kromě vás nikdo nezná případy, kterými se zabýval pan Sämmann?“

Tentokrát se Salzer usmál. „Sekretářka ví, co by jako sekretářka vědět měla. Ale nezná detaily.“

„A co ten současný případ?“

„Rutinní záležitost týkající se záruky. S tou zvláštností, že společnost vyhlásila bankrot. Ale i to se ve stavebnictví běžně stává, je to téměř pravidlem. Konkurzy jsou na denním pořádku. Ve výběrových řízeních vyhrají vždy uchazeči s nejlevnější nabídkou, a to není dlouhodobě udržitelné.“

„Došlo k nějakým konfliktům s ostatními uchazeči?“ zeptala jsem se.

„Pokud vím, tak ne.“

„A v ostatních případech pana Sämanna?“

„Jistě, pracujeme i na jiných případech, ale zde narážíme na povinnost mlčenlivosti advokátů.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Živí budou mrtví.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.